

Arrest

nr. 177 767 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

O. A. Z. O.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad, waar u bent geboren op 21 augustus 1992. Tot aan het begin van het sektarisch geweld in 2006 woonde u met uw familie in de wijk Mahmoudia, waarna jullie verhuisden naar de wijk Al-Doura, een overwegend soennitische wijk. Als gevolg van het sektarisch geweld besloot uw broer M. (O.V. ..., CG ...) naar Syrië te vertrekken in 2007. Uw vader

raadde hem dit aan gezien jongemannen gevisieerd werden in die periode. Hij verbleef hier slechts twee maanden en vestigde zich vervolgens opnieuw bij uw familie in Al-Doura, Bagdad. U bleef echter deze hele periode woonachtig in Bagdad.

Op 27 april 2015 rond 15u 's middags vertrok uw jongere broer A. naar de bijles wiskunde in de Al-Amelwijk, onderweg haalde hij een schoolvriend op, M. S.. Nog geen uur later kreeg u telefoon van M. Deze wist u te vertellen dat A. ontvoerd was. Dit telefoongesprek was van zeer korte duur, waardoor jullie niet veel informatie kregen. U ging hierop direct naar uw vader en vertelde hem het verhaal. Uw vader deed dezelfde dag aangifte van deze ontvoering in het politiekantoor van Al-Bayaa. U en uw andere familieleden trachtten vergeefs M. te bereiken. De volgende dag, 28 april 2015, konden jullie M. opnieuw bereiken nadat jullie hem een sms hadden gestuurd. Hij gaf wat extra details over de ontvoering. Zo gaf hij aan dat het een witte Landcruiser betrof en kon hij jullie de nummerplaat bezorgen. Verder bleef het die dag windstil en was het wachten op meer nieuws over jullie broer.

Op 29 april 2015 kreeg uw vader telefoon van de politiediensten van Al-Bayaa. Deze wisten te melden dat er een lichaam in het Yarmoukziekenhuis was binnengebracht dat aan de beschrijving van uw broer A. voldeed. Uw vader is ter identificatie naar daar gegaan, waar hij enkel kon bevestigen dat het effectief het lichaam van A. betrof. De volgende dag, 30 april 2015, zijn jullie met de naaste familieleden naar de autopsiedienst gegaan. U bent samen met uw vader en uw broer M. naar binnen gegaan waar jullie uw broer A. gewassen hebben. Daarna zijn jullie samen met de familie, een aantal burens en een aantal vrienden naar de Algazali-begraafplaats gereden om uw broer te begraven.

Op 4 mei 2015 begaf uw vader zich opnieuw naar het politiekantoor van Al-Bayaa gegaan waar hij de details, die M. jullie op 28 april had meegedeeld, door gaf. Twee dagen later werd uw vader opgebeld met het GSMnummer van A.. Een onbekende man zei uw vader dat hij zijn klacht moest intrekken, zo niet zouden zijn kinderen afgeslacht worden. Dezelfde dag bent u, samen met de rest van de familie, ondergedoken bij uw tante in Al-Karada. Tot aan de dag van uw vertrek heeft u slechts enkele keren het huis verlaten, waaronder één keer om uw ticket richting Turkije te regelen. In tegenstelling tot uw broer M. besloot u om uw eindejaarsexamens niet af te leggen. Na het laatste examen van uw broer M. besloot u samen met hem het land te verlaten. Op 27 juni 2015 verliet u Irak. U nam het vliegtuig naar Istanbul, waarna u per boot Griekenland bereikte en over land verder reisde richting België, alwaar u op 18 juli 2015 aankwam. U diende hier een asielaanvraag in op 23 juli 2015. Bij terugkeer naar Irak vreest u net als uw broer A. gevisieerd te worden door milities.

Ter staving van uw identiteit en uw vluchtrelaas legt u volgende documenten voor: een originele identiteitskaart (uitgereikt op 12/08/2014); een origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt op 07/05/2006); een kopie van de woonkaart van uw vader (uitgereikt op 07/10/2010); een origineel rijbewijs (uitgereikt op 07/01/2015); een originele studentenkaart van de Djlal-universiteit; een kopie van de overlijdensakte van uw broer (gedateerd op 30/04/2015); de klacht van uw vader aan de politie van Al-Bayaa; de aanvraag om een kopie te krijgen van deze klacht; 2 afbeeldingen van het graf van uw broer; een kopie van de identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw broer M. (CGVS ...) over de dag van de begrafenis van uw broer A., zijnde 30 april 2015, sterk uiteenlopen. Waar u stelde dat de naaste familie naar de autopsiedienst ging om het lichaam van uw broer op te halen (CGVS, p.22), stelde uw broer dat slechts uw vader deze taak op zich nam, en dit geheel alleen, met niemand anders van de familie (CGVS 15/17655, p. 23). U verklaarde verder dat u samen met uw broer en uw vader het lichaam van uw broer heeft gewassen (CGVS, p. 22), uw broer maakte hier geen enkele allusie op, daar hij verklaarde dat uw vader die dag alles zelf heeft ondernomen en dat jullie bij uw moeder moesten blijven en niet mochten meegaan (CGVS 15/17652, p. 24). Tot slot was u stellig over het feit dat de gehele familie naar de begraafplaats van Al-Gazali ging om uw broer A. te begraven (CGVS, p.22), waar uw broer verklaarde dat slechts uw vader met enkele burens naar de begraafplaats is getrokken (CGVS 15/17652, p. 23-24).

Indien een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, namelijk de begrafenis van een broer, in het leven van twee jonge, intelligente universiteitsstudenten plaatsvindt, kan men redelijkerwijs verwachten dat beide verklaringen aangaande deze gebeurtenis onderling overeenstemmen. Daarenboven mogen we van een dergelijk sleutelmoment in het asielrelaas en, bij uitbreiding, in het leven van zowel uzelf als van uw broer, verwachten dat deze uiterst gedetailleerd beschreven kan worden. Deze manifeste tegenstrijdigheden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de gebeurtenis an sich, maar die van uw asielrelaas in zijn geheel.

Verder zijn er nog een aantal opvallende inconsistenties tussen uw verklaring en de verklaring van uw broer betreffende de gang van zaken die laatste dagen van april 2015. Zo stelde uw broer M. dat uw broer A. geen hobby's had (CGVS 15/17652, p. 12), daar waar u stelde dat uw broer hield van voetbal kijken en voetbal spelen (CGVS, p.12). Daarnaast verklaarde uw broer dat A. met de auto of met de taxi naar de bijles ging (CGVS 15/17652, p.14), waar u zeer stellig was over het feit dat A. altijd met de taxi naar de bijles is gegaan (CGVS, p.14). Voorts stelde uw broer dat jullie op 27 april 2015, buiten de aangifte die uw vader deed, niets ondernomen hebben om A. terug te vinden (CGVS 15/17652, p. 24), waar u meende dat uw vader langs ziekenhuizen en politiekantoren is gegaan om A. te zoeken (CGVS, p.18). Tot slot verklaarde uw broer dat uw vader jullie op 29 april opbelde rond de middag met de mededeling dat het lichaam effectief A. betrof (CGVS 15/17652, p. 18), u verklaarde echter dat het al avond was (CGVS, p.18).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat zowel uw verhaal als dat van uw broer gekenmerkt werd door vaagheden en het gebrek aan gedetailleerde kennis over de sleutelmomenten in jullie asielrelaas. Niettegenstaande dat jullie verhaal globaal gezien overeenkwam, bleven jullie beiden zeer algemeen over een aantal gebeurtenissen waarvan men redelijkerwijs kan verwachten dat jullie deze uiterst intens beleefd hebben. Het telefoongesprek van A. met M. S. (CGVS, p.13 en 15), het moment waarop uw vader uw moeder opbelde om te melden dat het lichaam effectief dat van A. betrof (CGVS, p.18-19) en de dreigtelefoon nadat jullie vader een tweede keer aangifte was gaan doen bij de politie van Al-Bayaa werden gekenmerkt door een gebrek aan details (CGVS, p. 23-25). Voorts kon u niet aanduiden wie uw broer A. uiteindelijk heeft ontvoerd en vermoord, noch kon u aannemelijk maken waarom A. juist in het vizier is gekomen van deze personen en/of groeperingen. Als reden gaf u aan dat jullie van de Sheigli-stam zijn, dat jullie in Al-Doura wonen en dat uw broer A. naar de Amelwijk gaat (CGVS, p.26), maar tegelijkertijd gaf u aan dat er geen enkele aanleiding of waarschuwing is geweest waaruit blijkt dat uw broer gevisieerd werd of gevisieerd zou kunnen worden (CGVS, p.26). Als er aan u gevraagd werd wie de daders zouden kunnen zijn, verklaarde u alle sjieten betrokken zijn bij de moord op uw broer (CGVS, p. 26). Even later verklaarde u echter dat u de overheid vreest, daar bij de ontvoering wagens van de overheid werden gebruikt (CGVS, p. 27). Het is evenzeer frappant dat de ontvoerders en moordenaars van uw broer A. na het dreigtelefoontje enkele dagen na de tweede aangifte van uw vader geen enkele keer meer gepoogd hebben hem te contacteren en dat u en uw familie verder niets vernomen hebben van de daders aangaande de ontvoering van en moord op uw broer (CGVS, p.25), daar waar zij uw vader gevraagd hebben zijn klacht in te trekken maar deze dat nagelaten heeft (CGVS, p.24) en de stevige dreigementen die hieraan gekoppeld waren (CGVS, p. 24).

Tot slot is het merkwaardig dat u en bij uitbreiding uw familie, naast de aangifte van uw vader bij het politiekantoor, niets heeft ondernomen om uw broer A. te zoeken of om informatie aangaande zijn ontvoering te vergaren. U verklaart meermaals dat u geen actie heeft ondernomen in deze zin (CGVS, p. 16 en 27) en dat er zelfs niemand op de hoogte is gebracht van de ontvoering van uw broer (CGVS, p.16-17 en 27). U heeft M. S. proberen te bereiken (CGVS, p.16) en verder slechts gewacht in het ouderlijk huis, hopen dat uw broer zou terugkeren (CGVS, p.16 en 27). In deze zin is het dan ook bijzonder frappant dat uw vader na het telefoongesprek met M. S. op 28 april, niet meteen opnieuw naar het politiekantoor van Al-Bayaa is gegaan om deze bijkomende informatie door te geven aan deze diensten. Hij heeft dit slechts gedaan enkele dagen na de begrafenis van A., op 4 mei 2015 (CGVS, p. 23-24). Als er aan u gevraagd wordt waarom dit dan pas gedaan is en niet al op 28 april, verklaart u dat jullie bezig waren met de rouw en de begrafenis van A., daar waar jullie pas op 29 april op de hoogte waren van het effectieve overlijden van A. (CGVS, p.23). Los van het feit dat dit qua chronologie niet strookt, is het laattijdige doorgeven van essentiële informatie aan de autoriteiten, op zijn minst bevreemdend, gelet op het angstvallig wachten en op de hoop die u en uw familie hadden op de terugkeer van A.. Indien deze hoop effectief had bestaan, kan redelijkerwijs verwacht worden dat er op zijn minst enige intentie aanwezig was om ofwel de autoriteiten ofwel iemand in jullie nabije omgeving op de hoogte te brengen van deze nieuwe ontwikkelingen in het ontvoeringsverhaal. Dat jullie dit nagelaten hebben, of slechts laattijdig deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw identiteitsdocumenten tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist. Aan de overlijdensakte van uw broer, de aangifte van uw vader, de vraag om er een kopie van te verkrijgen en de afbeeldingen van het graf van uw broer, kan geen waarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten een geloofwaardig en coherent vluchtrelaas te ondersteunen, quod non in casu. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat valse documenten in Irak gemakkelijk bekomen kunnen worden en dat corruptie er welig tiert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

O. M. Z. O.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad, waar u ook bent geboren op 24 januari 1989. Tot aan het begin van het sektarisch geweld in 2006 woonde u met uw familie in de wijk Mahmoudia, waarna jullie verhuisden naar de wijk Al-Doura, een overwegend soennitische wijk. Als gevolg van het sektarisch geweld besloot u naar Syrië te vertrekken in 2007. Uw vader raadde u dit aan gezien jongemannen gevisieerd werden in die periode. U verbleef hier echter maar twee maanden en vestigde zich vervolgens opnieuw bij uw familie in Al-Doura, Bagdad.

Op 27 april 2015 rond 15u 's middags vertrok uw jongste broer A. naar de bijles wiskunde in de Al-Amelwijk. Onderweg haalde hij een schoolvriend op, M. S.. Nog geen 45 minuten later kreeg uw broer A. (O.V. ..., CG ...) telefoon van M.. Deze wist A. te vertellen dat A. ontvoerd was. Dit telefoongesprek was van zeer korte duur, waardoor jullie niet veel informatie kregen. Uw vader deed dezelfde dag aangifte van deze ontvoering in het politiekantoor van Al-Bayaa. U en uw familieleden trachtten vergeefs M. te bereiken. De volgende dag, 28 april 2015, konden jullie M. opnieuw bereiken nadat jullie hem eerst een sms hadden gestuurd. Hij gaf wat extra details over de ontvoering. Zo gaf hij aan dat het een witte Landcruiser betrof en kon hij jullie de nummerplaat bezorgen. Verder bleef het die dag windstil en was het wachten op meer nieuws over jullie broer.

Op 29 april 2015 kreeg uw vader telefoon van de politiediensten van Al-Bayaa. Deze wisten te melden dat er een lichaam in het Yarmoukziekenhuis was binnengebracht dat aan de beschrijving van uw broer A. voldeed. Uw vader is ter identificatie naar daar gegaan, waar hij enkel kon bevestigen dat het effectief het lichaam van A. betrof. De volgende dag, 30 april 2015, is uw vader het lichaam gaan ophalen aan de autopsiedienst van het Yarmoukziekenhuis. Hij is hierna, zonder andere familieleden, rechtstreeks naar de Algazali-begraafplaats gegaan, waar hij A. heeft begraven.

Twee of drie dagen later begaf uw vader zich opnieuw naar het politiekantoor van Al-Bayaa waar hij de details, die M. jullie op 28 april had meegedeeld, doorgaf. Nog een paar dagen later werd uw vader opgebeld met het GSM-nummer van A.. Een onbekende man zei uw vader dat hij zijn klacht moest intrekken, zo niet zouden zijn kinderen afgeslacht worden. Dezelfde dag bent u, samen met de rest van de familie, ondergedoken bij uw tante in Al-Karada. Tot aan de dag van uw vertrek heeft u slechts het huis verlaten om uw examens af te leggen en om uw ticket richting Turkije te regelen. Na uw laatste examen, besloot u samen met uw broer A. het land te verlaten. Op 27 juni 2015 verliet u Irak. U nam het vliegtuig naar Istanbul, waarna u per boot Griekenland bereikte en over land verder reisde richting België, alwaar u op 18 juli 2015 aankwam. U diende hier een asielaanvraag in op 23 juli 2015. Bij terugkeer naar Irak vreest u net als uw broer A. geïsoleerd te worden door milities.

Ter staving van uw identiteit en uw vluchtrelaas legt u volgende documenten voor: een originele identiteitskaart (uitgereikt op 09/06/2014); een origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt op 07/05/2006); een kopie van de woonkaart van uw vader (uitgereikt op 07/10/2010); een origineel rijbewijs (uitgereikt op 08/01/2015); een originele studentenkaart van de Israa-universiteit (geldig tot 01/10/2015); de originele overlijdensakte van uw broer (gedateerd op 30/04/2015); de klacht van uw vader aan de politie van Al-Bayaa; de aanvraag om een kopie te krijgen van deze klacht; 2 afbeeldingen van het graf van uw broer; een kopie van de identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw broer A. (CGVS ...), over de dag van de begrafenis van uw broer A., zijnde 30 april 2015, sterk uiteenlopen. Waar uw broer stelde dat de naaste familie naar de autopsiedienst ging om het lichaam van uw broer op te halen (CGVS 15/17655, p. 22), stelde u dat slechts uw vader deze taak op zich nam, en dit geheel alleen, met niemand anders van de familie (CGVS, p.23). Uw broer verklaarde verder dat hij samen met u en uw vader het lichaam van uw broer heeft gewassen (CGVS 15/17655, p. 22), u maakte hier geen enkele allusie op, daar u verklaarde dat uw vader alles heeft ondernomen en dat u bij uw moeder moest blijven en niet mocht meegaan (CGVS, p. 24). Tot slot was uw broer stellig over het feit dat de gehele familie naar de begraafplaats van Al-Gazali ging om uw broer A. te begraven (CGVS 15/17655, p. 21-22), waar u verklaarde dat slechts uw vader met enkele burens naar de begraafplaats is getrokken (CGVS, p. 23).

Indien een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, namelijk de begrafenis van een broer, in het leven van twee jonge, intelligente universiteitsstudenten plaatsvindt, kan men redelijkerwijs verwachten dat beide verklaringen aangaande deze gebeurtenis onderling overeenstemmen. Daarenboven mogen we van een dergelijk sleutelmoment in het asielrelaas en, bij uitbreiding, in het leven van zowel uzelf als van uw broer, verwachten dat deze uiterst gedetailleerd beschreven kan worden. Deze manifeste tegenstrijdigheden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de gebeurtenis an sich, maar die van uw asielrelaas in zijn geheel.

Verder zijn er nog een aantal opvallende inconsistenties tussen uw verklaring en de verklaring van uw broer betreffende de gang van zaken die laatste dagen van april 2015. Zo stelde u dat uw broer A. geen hobby's had (CGVS, p. 12), daar waar uw broer A. stelde dat uw broer hield van voetbal kijken en voetbal spelen (CGVS 15/17655, p.12). Daarnaast verklaarde u dat A. met de auto of met de taxi naar de bijles ging (CGVS, p.14), waar uw broer zeer stellig was over het feit dat A. altijd met de taxi naar de bijles is gegaan (CGVS 15/17655, p.14). Voorts stelde u dat jullie op 27 april 2015, buiten de aangifte die uw vader deed, niets ondernomen hebben om A. terug te vinden (CGVS, p. 24), waar uw broer meende dat uw vader langs ziekenhuizen en politiekantoren is gegaan om A. te zoeken (CGVS 15/17655, p.18). Tot slot verklaarde u dat uw vader jullie op 29 april opbelde rond de middag met de mededeling dat het lichaam effectief A. betrof (CGVS, p. 18), uw broer verklaarde echter dat het al avond was (CGVS 15/17655, p.18).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat zowel uw verhaal als dat van uw broer gekenmerkt werd door vaagheden en het gebrek aan gedetailleerde kennis over de sleutelmomenten in jullie asielrelaas. Niettegenstaande dat jullie verhaal globaal gezien overeenkwam, bleven jullie beiden zeer algemeen over een aantal gebeurtenissen waarvan men redelijkerwijs kan verwachten dat jullie deze uiterst intens beleefd hebben. Het telefoongesprek van A. met M. S. (CGVS, p.12), het moment waarop uw vader uw moeder opbelde om te melden dat het lichaam effectief dat van A. betrof (CGVS, p.18) en de dreigtelefoon nadat jullie vader een tweede keer aangifte was gaan doen bij de politie van Al-Bayaa werden gekenmerkt door een gebrek aan details (CGVS, p. 26).

Voorts kon u niet aanduiden wie uw broer A. uiteindelijk heeft ontvoerd en vermoord, noch kon u aannemelijk maken waarom A. juist in het vizier is gekomen van deze personen en/of groeperingen. Als reden gaf u aan dat jullie soennieten zijn (CGVS, p.15), maar tezelfdertijd gaf u aan dat er geen enkele aanleiding is geweest waaruit blijkt dat uw broer gevisieerd werd of gevisieerd zou kunnen worden (CGVS, p.15 en 30). Als er aan u gevraagd werd wie de daders zouden kunnen zijn, verklaarde u dat het hoogstwaarschijnlijk milities betreft die bij de overheid werken (CGVS, p. 26). Als enig argument hiervoor gaf u aan dat deze in geblindeerde auto's rijden en dat dit altijd overheidswagens zijn (CGVS, p.26). Evenzeer is het frappant dat deze milities na het dreigtelefoontje enkele dagen na de tweede aangifte van uw vader geen enkele keer meer gepoogd hebben hem te contacteren en dat u en uw familie verder niets vernomen hebben van de daders aangaande de ontvoering van en moord op uw broer (CGVS, p.27-28), daar waar zij uw vader gevraagd hebben zijn klacht in te trekken maar deze dat nagelaten heeft (CGVS, p.27) en de stevige dreigementen die hieraan gekoppeld waren (CGVS, p. 26).

Tot slot is het merkwaardig dat u en bij uitbreiding uw familie, naast de aangifte van uw vader bij het politiekantoor, niets heeft ondernomen om uw broer A. te zoeken of om informatie aangaande zijn ontvoering te vergaren. U verklaarde meermaals dat u geen actie heeft ondernomen in deze zin (CGVS, p. 15-16) en dat er zelfs niemand ingelicht is geweest aangaande de ontvoering van uw broer (CGVS, p.24-25). U heeft M. S. proberen te bereiken (CGVS, p.15) en verder slechts gewacht in het ouderlijk huis, hopend dat uw broer zou terugkeren (CGVS, p.16). In deze zin is het dan ook bijzonder frappant dat uw vader na het telefoongesprek met M. S. op 28 april, niet meteen opnieuw naar het politiekantoor van Al-Bayaa is gegaan om deze bijkomende informatie door te geven aan deze diensten. Hij heeft dit slechts gedaan enkele dagen na de begrafenis van uw broer A. (CGVS, p. 25-26). Dit is op zijn minst bevreemdend, gelet op de hoop die u en uw familie hadden op de terugkeer van A.. Indien deze hoop effectief had bestaan, kan redelijkerwijs verwacht worden dat er op zijn minst enige intentie aanwezig was om ofwel de autoriteiten ofwel iemand in jullie nabije omgeving op de hoogte te brengen van deze nieuwe ontwikkelingen in het ontvoeringsverhaal. Dat jullie dit nagelaten hebben, of slechts laattijdig deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw identiteitsdocumenten tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist. Aan de overlijdensakte van uw broer, de aangifte van uw vader, de vraag om er een kopie van te verkrijgen en de afbeeldingen van het graf van uw broer, kan geen waarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten een geloofwaardig en coherent vluchtrelaas te ondersteunen, quod non in casu. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat valse documenten in Irak gemakkelijk bekomen kunnen worden en dat corruptie er welig tiert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers beroepen zich op een "appreciatiefout" en voeren de schending aan van artikel 48/3-48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van tegensprekelijkheid en de rechten van verdediging, alsook van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers vangen hun betoog aan met een verwijzing naar een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen. Vervolgens betwisten zij de beoordeling van hun individueel asielrelaas.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad voeren verzoekers vooreerst een gebrekkige motivering omtrent het willekeurige geweld in Bagdad aan. Ze voeren aan dat de beslissing niet overeenstemt met de inhoud van de 'COI Focus' van 31 maart 2016 en van 5 oktober 2015 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en ze verwijzen daarbij naar mededelingen van verschillende NGO's en een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dat het

openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen en dat Bagdad een functionerende grootstad is, doet volgens verzoeker verder geen afbreuk aan het reëel risico aldaar en betekent niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men ernstig risico loopt om slachtoffer te zijn van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Het leven gaat inderdaad voort maar er vallen veel slachtoffers en doden en het leven is uiterst gevaarlijk. In een stad met 7 miljoen inwoners kunnen moeilijk alle activiteiten stil liggen. Verzoekers stellen dat Bagdad zwaar getroffen is door het conflict en dat de streek rond de stad nog oorlogsgebied is, dat in 2015 1,51 miljoen personen voedselhulp nodig hadden en dat er 940 gevallen van cholera werden gemeld.

Vervolgens betogen verzoekers dat er ook met de duur van het conflict moet rekening worden gehouden bij het beoordelen van het risico op ernstige schade; dit blijkt volgens verzoekers onrechtstreeks uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-285/12 van 30 januari 2014 (*Aboubar Diakité t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*).

Verder nog verwijzen verzoekers naar het risico op *religious cleansing*. Verwijzend naar de 'COI Focus' van 31 maart 2016, wijzen verzoekers er op dat er een nieuwe escalatie tussen soennieten en sjiieten kan voorvallen en betogen ze dat ze omwille van hun soennitische afkomst het slachtoffer kunnen worden van religieus gebonden geweld. Vervolgens verwijzen ze dat ze als soennieten van de Al-Sheikhly-stam een individueel risico lopen op ernstige schade. Zij verwijzen daarbij naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012" en de "UN position on retrunst to Iraq" van oktober 2014.

Tenslotte nog betogen verzoekers dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund niet volledig is, zodat er een schending is van de rechten van verdediging evenals van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Stukken

Ter staving van hun betoog, voegen verzoekers algemene informatie en persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad aan het verzoekschrift toe (bijlagen 3-7, 9-12). Tevens voegen zij informatie omtrent terugkeerders aan het verzoekschrift toe (bijlage 8).

Verweerder legt op 6 september 2016 door middel van een aanvullende nota een *update* neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de 'COI Focus' "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en een document getiteld "IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER" van 24 juni 2016 evenals de 'COI Focus' "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en een bijdrage van 16 augustus 2016 van "Musings on Iraq".

2.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 van

het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De vluchtelingenstatus werd aan verzoekers geweigerd om de volgende redenen:

(i) De verklaringen van de eerste en resp. tweede verzoeker over de dag van de begrafenis van hun broer A., op 30 april 2015, lopen sterk uiteen. Eerste verzoeker verklaarde dat de naaste familie naar de autopsiedienst ging om het lichaam van hun broer A. op te halen (CGVS, p.22), terwijl tweede verzoeker verklaarde dat enkel hun vader deze taak op zich nam, en dit geheel alleen, met niemand anders van de familie (CGVS 15/17655, p. 23). Eerste verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn broer en zijn vader het lichaam van zijn broer heeft gewassen (CGVS, p. 22). Tweede verzoeker maakte hier geen enkele allusie op, hij verklaarde dat zijn vader die dag alles zelf heeft ondernomen en dat ze bij hun moeder moesten blijven en niet mochten meegaan (CGVS 15/17652, p. 24). Eerste verzoeker was uitdrukkelijk over het feit dat de gehele familie naar de begraafplaats van Al-Gazali ging om hun broer A. te begraven (CGVS, p.22), waar tweede verzoeker verklaarde dat slechts zijn vader met enkele burens naar de begraafplaats is getrokken (CGVS 15/17652, p. 23-24).

Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in het leven van twee jonge, intelligente universiteitsstudenten, als de begrafenis van een broer, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat beide verklaringen aangaande deze gebeurtenis onderling overeenstemmen. Bovendien kan van een dergelijk sleutelmoment in hun asielrelaas en in hun leven worden verwacht dat dit uiterst gedetailleerd beschreven kan worden. Deze manifeste tegenstrijdigheden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de gebeurtenis maar ook die van het asielrelaas in zijn geheel.

Verzoekers voeren aan dat tweede verzoeker, M., de schok van de dood van zijn broer A. moeilijk te boven kwam en dat het derhalve eerste verzoeker is die het lichaam van zijn broer gewassen heeft, samen met hun vader. M. was er niet en hij dacht dat zijn vader dit alleen deed. Dit is echter een louter *post factum* bewering, die geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier en die niet van aard is de tegenspraak in hun verklaringen weg te nemen. Immers blijkt dat eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat beide verzoekers samen met hun vader hun overleden broer wassen en dat de hele familie A. ging begraven. Tweede verzoeker sprak niet enkel over zichzelf, maar stelde dat iedereen thuis bleef behalve hun vader. Dat tweede verzoeker zou zijn ingestort en daardoor niet kon deelnemen neemt de tegenstrijdigheid aldus niet weg. Verzoekers voeren in wezen een nieuwe versie aan, die geen steun vindt in de verklaringen, zoals afgelegd door verzoekers. De Raad merkt op dat de respectievelijke verklaringen van de verzoekers inderdaad manifest tegenstrijdig zijn. Het betreft te dezen een essentieel onderdeel van de asielaanvraag.

(ii) Tweede verzoeker verklaarde dat hun broer A. geen hobby's had (CGVS 15/17652, p. 12), terwijl eerste verzoeker stelde dat zijn broer hield van voetbal kijken en voetbal spelen (CGVS, p.12). Daarnaast verklaarde tweede verzoeker dat A. met de auto of met de taxi naar de bijles ging (CGVS 15/17652, p.14), terwijl eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat A. altijd met de taxi naar de bijles is gegaan (CGVS, p.14). Tweede verzoeker stelde ook dat zij op 27 april 2015, buiten de aangifte die hun vader deed, niets ondernomen hebben om A. terug te vinden (CGVS 15/17652, p. 24), waar eerste verzoeker meende dat hun vader langs ziekenhuizen en politiekantoren is gegaan om A. te zoeken (CGVS, p.18). Tweede verzoeker verklaarde ook dat hun vader hen op 29 april opbelde rond de middag met de mededeling dat het lichaam effectief A. betrof (CGVS 15/17652, p. 18), eerste verzoeker verklaarde echter dat het al avond was (CGVS, p.18).

Verzoekers voeren thans aan dat hun broer geen bijzondere hobby had. Hij speelde immers voetbal zonder lid te zijn van een club. Tweede verzoeker antwoordde nochtans op de vraag naar hobby's: "geen hobby's" en op de vraag politiek actief: "nee, hij deed niet veel" (gehoorverslag, p.12). Eerste verzoeker verklaarde daarentegen op de vraag of A. hobby's had: "vooral voetbal volgen en voetbal spelen" (gehoorverslag p.12). Hoewel eerste verzoeker inderdaad verklaarde dat hun broer niet in een club zat, blijkt aldus dat hij spontaan antwoordde dat hun broer voetbalde en daar dus enige tijd aan besteedde. Uit de vergelijking van beider verklaringen blijkt aldus inderdaad een verschil tussen de verklaringen van beide verzoekers met betrekking tot de vrijetijdsbesteding van hun broer. In het verzoekschrift trachten zij deze tegenstrijdigheden af te zwakken. De Raad merkt in dit verband op dat hun beider verklaringen blijkt dat zij beiden bijzonder summier waren wanneer hen gevraagd wordt spontaan te vertellen over hun broer. Buiten de eigenlijke asielfeiten wisten verzoekers klaarblijkelijk nauwelijks hun broer, zijn persoonlijkheid en activiteiten te beschrijven en met betrekking tot de enige concrete informatie - dat hij volgens eerste verzoeker graag voetbalde - spraken ze elkaar tegen. In het licht van de globale beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen is de Raad dan ook van oordeel dat met deze vaststelling kan rekening worden gehouden.

Ook dat verzoekers thans aanvoeren dat hun broer soms met de wagen en soms met een taxi ging, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat eerste verzoeker zeer uitdrukkelijk verklaarde dat hun broer altijd met de taxi naar de lessen ging. Verzoeker weerlegt de tegenstrijdigheid dan ook niet. Ook waar zij met betrekking tot de zoektocht naar hun broer thans aanvoeren dat zij niet op de hoogte waren van alle dingen die hun vader deed, weerlegt dit niet tegenstrijdigheid waarbij werd vastgesteld dat enerzijds eerste verzoeker verklaarde dat hun vader langs ging bij politiekantoren en ziekenhuizen terwijl tweede verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hun vader enkel een aangifte bij de politie deed.

Ook waar ze thans aanvoeren dat hun vader hen op 29 april om 13:30 uur opbelde, geven ze thans een nieuwe versie van de feiten, die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat eerste verzoeker voor de commissaris-generaal verklaarde dat zijn vader hen 's avonds opbelde. Bovendien blijken verzoekers hiermee nog een ander verloop van de gebeurtenissen weer te geven nu ze verklaren dat ze 's avonds het lichaam zijn gaan identificeren, wat impliceert dat tweede verzoeker alsnog mee zou zijn gegaan.

(iii) De verhalen van beide broers worden gekenmerkt door vaagheden en het gebrek aan gedetailleerde kennis over de sleutelmomenten in hun asielrelaas. Niettegenstaande hun verhaal globaal gezien overeenkwam, blijven zij allebei zeer algemeen over een aantal gebeurtenissen waarvan kan worden verwacht dat zij deze uiterst intens beleefd hebben. Het telefoongesprek van A. met M. S. (CGVS, p.13 en 15), het moment waarop hun vader hun moeder opbelde om te melden dat het lichaam effectief dat van A. betrof (CGVS, p.18-19) en de dreigtelefoon nadat hun vader een tweede keer aangifte was gaan doen bij de politie van Al-Bayaa, werden gekenmerkt door een gebrek aan details (CGVS, p. 23-25). Zij konden ook niet aanduiden wie hun broer A. uiteindelijk heeft ontvoerd en vermoord, noch konden zij aannemelijk maken waarom A. juist in het vizier is gekomen van deze personen en/of groeperingen. Als reden gaven zij aan dat ze van de Sheikhly-stam zijn, dat zij in Al-Doura wonen en dat hun broer A. naar de Amelwijk gaat (CGVS, p.26), maar tegelijkertijd gaven zij aan dat er geen enkele aanleiding of waarschuwing is geweest waaruit blijkt dat hun broer gevisieerd werd of gevisieerd zou kunnen worden (CGVS, p.26). Gevraagd wie de daders zouden kunnen zijn, verklaarde eerste verzoeker dat alle sjiieten betrokken zijn bij de moord op zijn broer (CGVS, p. 26). Even later verklaarde hij echter dat hij de overheid vreest, daar bij de ontvoering wagens van de overheid werden gebruikt (CGVS, p. 27). Het is frappant dat de ontvoerders en moordenaars van hun broer A. na het dreigtelefoontje enkele dagen na de tweede aangifte van hun vader geen enkele keer meer gepoogd hebben hem te contacteren en dat zij verder niets vernomen hebben van de daders aangaande de ontvoering van en moord op hun broer (CGVS, p.25), daar waar zij hun vader

gevraagd hebben zijn klacht in te trekken maar deze dat nagelaten heeft (CGVS, p.24), en de stevige dreigementen die hieraan gekoppeld waren (CGVS, p. 24).

Deze vaststellingen worden door verzoekers niet betwist.

(iv) Verder werd het merkwaardig geacht dat verzoekers en hun familie, behalve de aangifte van hun vader bij het politiekantoor, niets ondernamen om hun broer A. te zoeken of om informatie aangaande zijn ontvoering te vergaren. Verzoeker verklaren meermaals dat zij geen actie hebben ondernomen in deze zin (CGVS, p. 16 en 27) en dat er zelfs niemand op de hoogte is gebracht van de ontvoering van hun broer (CGVS, p.16-17 en 27). Zij hebben M. S. proberen te bereiken (CGVS, p.16) en verder slechts gewacht in het ouderlijk huis, hopen dat hun broer zou terugkeren (CGVS, p.16 en 27). Het is dan ook bijzonder frappant dat hun vader na het telefoongesprek met M. S. op 28 april, niet meteen opnieuw naar het politiekantoor van Al-Bayaa is gegaan om deze bijkomende informatie door te geven aan deze diensten. Hij heeft dit slechts gedaan enkele dagen na de begrafenis van A., op 4 mei 2015 (CGVS, p. 23-24). Gevraagd waarom dit dan pas gedaan werd en niet al op 28 april, verklaart eerste verzoeker dat zij bezig waren met de rouw en de begrafenis van A. en zij pas op 29 april op de hoogte waren van het effectieve overlijden van A. (CGVS, p.23). Los van het feit dat dit qua chronologie niet strookt, is het laattijdig doorgeven van essentiële informatie aan de autoriteiten op zijn minst bevreemdend, gelet op het angstvallig wachten en op de hoop die verzoekers en hun familie nog hadden op de terugkeer van A.. Indien deze hoop effectief had bestaan, kan redelijkerwijs verwacht worden dat er op zijn minst enige intentie aanwezig was om ofwel de autoriteiten ofwel iemand in hun nabije omgeving op de hoogte te brengen van deze nieuwe ontwikkelingen in het ontvoeringsverhaal. Dat zij dit niet of slechts laattijdig deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoekers herhalen dat ze werden aangevallen omwille van het loutere feit dat ze soennitisch zijn. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaringen bijzonder vaag waren. Er was geen enkele concrete aanleiding voor de ontvoering van hun broer, evenmin hebben ze het minste idee wie achter deze ontvoering en moord zit. Voorts betwisten zij niet dat de ontvoerders geen contact meer met hun familie opnamen, ondanks het feit dat zij kort daarvoor nog zeer zware bedreigingen uitten indien de klacht niet werd ingetrokken. Verzoekers komen niet verder dan de bewering dat ze met geblindeerde auto's reden, doch dit feit alleen kan niet verklaren waarom precies hun broer gevisieerd werd. Daarbij wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing niet moet worden gelezen als een amalgaam van elkaar losstaande motieven, maar een geheel vormen. De tegenstrijdige verklaringen omtrent de begrafenis, de details over het leven van hun broer en de gebeurtenissen op 29 april, het algehele gebrek aan precisie omtrent de omstandigheden en de redenen voor de verdwijning van hun broer, de incoherentie met betrekking tot de opvolging van de zaak en het verloop van de bedreigingen, tasten op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Verzoekers beperken zich tot het herhalen en aanvullen van hun relaas, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, maar dit zonder enig element van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. Verzoekers geven een eigen interpretatie van de feiten en brengen geen concrete feiten of elementen aan die toelaten hun beweringen te staven om de vastgestelde inconsistenties te verklaren.

De Raad bevestigt derhalve de hogerstaande motieven en is, gelet op de hogerstaande elementen, van oordeel dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken in de zin van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De subsidiaire bescherming

Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, volgt uit de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, dat op grond van deze elementen evenmin kan worden besloten tot een risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren verder aan dat zij soennieten zijn en behoren tot de stam 'Al Sheikhly'. Zij voeren aan dat zij in Bagdad dreigen te worden gevisieerd omdat zij soennieten zijn. Waar, zoals verzoekers met reden aanhalen in het onderhavige verzoekschrift, uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die

afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekers dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun louter religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Te dezen dient ook te worden herhaald dat verzoekers afkomstig zijn van Bagdad en niet aannemelijk maken dat zij aldaar zouden (dienen te) worden gezien als 'IDP'. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekers voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn, zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Dat dit niet zo is, blijkt overigens tevens uit het feit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat verzoekers in hunnen hoofde geen andere - al dan niet aan hun profiel als soenniet gerelateerde - problemen vermeldden. Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij louter ingevolge hun profiel als soenniet problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst.

De commissaris-generaal oordeelt verder op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Waar verzoekers verwijzen naar mogelijke verdere ontwikkelingen zoals *religious cleansing* evenals naar de duur van het conflict, wijst de Raad er op dat de beoordeling dient plaats te vinden op grond van de feitelijke en actuele situatie zoals deze zich voordoet het ogenblik van de beslissing. De term "reëel risico" dient geïnterpreteerd worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001/85); concreet betekent dit dat het risico persoonlijk en voorzienbaar actueel dient te zijn. Hoewel geen zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico, gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen en vermoedens, niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging worden genomen. (EHRM, *Soering vs VK - Application n° 14.038/88*, 7 juli 1989 § 94, EHRM *Vivaraiah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1996, § 111; EHRM *Chahal vs. V, application n° 22.414/93*, 15 november 1996, § 86, EHRM *Mamatkoulou en Asskarov t. Turkije*, App 46827/99 en 46951/99, 4 februari 2005, § 69.) Waar verzoekers kritiek hebben op de 'COI focus' van 31 maart 2016, wijst de Raad er nog op dat dit rapport vermeldt dat het geen exhaustief overzicht van de veiligheidsincidenten bevat. De vermelde incidenten dienen hoofdzakelijk de algemene trend in Bagdad te verduidelijken. In bijlage staat een chronologie van de zware aanslagen in de provincie Bagdad van januari 2013 tot maart 2016. De vaststellingen dat de 'COI-Focus' geen omstandig, exhaustief overzicht geeft van alle incidenten in Bagdad, vormt geenszins een indicatie van het feit dat het rapport onvolledig zou zijn, of de situatie in Bagdad doelbewust onjuist zou zijn weergegeven.

Uit zowel de door verzoekers geciteerde (rechtsplegingsdossier, persartikels bij het verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, *Human Rights Watch World Report 2016 Irak*, UNHCR UN *position on returns to Iraq 2014*, Caritas International & Ciré "*Parole à l'Exil*" décembre 2015-mai 2016), als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie COI Focus, De Veiligheidssituatie in Bagdad, 31 maart 2016, nota "*15C_Beleid andere lande m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad*", en bij de aanvullende nota: COI Focus, "*De veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2015*" en "*De veiligheidssituatie in Bagdad ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*") informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak ('IDP's') en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voor handen, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal 'IDP's' met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten, bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd in hun betoog omtrent de aangevoerde schending van *"het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging"* en van artikel 26 PR CGVS. Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen, vervat in artikel 26 PR CGVS, enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekers

bekritiseerde 'COI Focus' - dat een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken - niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoekers hebben overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikten aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoekers hebben dan ook geen belang bij het argument dat zij niet automatisch inzage hebben gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties, waarop de 'COI Focus' gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage hebben gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoekers kritiek geven op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak '*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*' (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."

(vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde 'COI Focus' informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd, maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails.

Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekers.

Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoekers geen risico op ernstige schade aannemelijk maken in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT